

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Kocsisné dr. László Ildikó pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Csáky Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen munkavállalói rendkívüli felmondás jogszerűségének megállapítása és jogkövetkezményei, valamint kártérítés megfizetése iránt az Egre Munkaügyi Bíróságnál 6.M.374/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Heves Megyei Bíróság 2.Mf.25.590/2009/12. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Heves Megyei Bíróság 2.Mf.25.590/2009/12. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és az Egre Munkaügyi Bíróság 6.M.374/2007/55. számú ítéletét megváltoztatja, megállapítja, hogy a felperes 2007. május 15-én közölt rendkívüli felmondása jogszerű, az alperes e tárgyban előterjesztett viszontkeresetét elutasítja, továbbá megállapítja, hogy az alperes kártérítési felelőssége a felperes egészségkárosodásából eredő nem vagyoni károkért fennáll. Az összecszerűség körében a munkaügyi bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja. A teljes egészében pernyertes felperes felülvizsgálati eljárási költségét az állam viseli. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárás illetékét 36.000 /harminchatezer/ forintban állapítja meg.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében a 2007. május 15-én közölt rendkívüli felmondása jogszerűségének megállapítását, felmondási időre járó bér és végkielégítés, továbbá a bekövetkezett egészségkárosodásból eredően 500.000 forint nem vagyoni kártérítés és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy rendkívüli felmondása indokolása valós, és okszerűen vezetett a munkaviszony azonnali hatállyal történő megszüntetésére. Kártérítési igénye indoklásaként előadta, hogy a munkavégzésével ok-okozati összefüggésben egészségkárosodása alakult ki, amelyre figyelemmel betegsége miatt hasonló munkaterületen nem tud elhelyezkedni és állapotában a javulás is kizárt. Az alperes ellenkérelme a felperes keresetének elutasítására és perköltségben történő marasztalására irányult, egyidejűleg viszontkeresetet terjesztett elő a felperessel szemben és a munkavállalói rendkívüli felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként kérte kötelezni 45 nap felmondási időre járó átlagkereset megfizetésére. Az Egre Munkaügyi Bíróság 6.M.374/2007/55. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, az alperes viszontkeresetének helyt adott, és kötelezte a felperest 233.778 forint felmondási időre járó átlagkereset, továbbá 200.000 forint perköltség megfizetésére. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1997. és 2000. év között operátor „B” munkakörben állt az alperes alkalmazásában, ún. sori munkát is végzett. A felperes 2001. évben

ismét jelentkezett az alperesnél az operátor „B” munkakörben meghirdetett álláspályázatra, ahová 2001. szeptember 18. napjától felvették, majd belső pályázat útján 2002. november 1. napjától vágógépkezelői munkakörbe került. Személyi alapbére 582.- Ft/óra összegben került meghatározásra, munkáját napi 8 órában végezte a Gy.P.h-n található telephelyen. A vágóüzemben a munkavállalókat érő zajexpozíció meghatározása érdekében több alkalommal történt zajszint mérés, amit 2002. október 3-án az Á.H.M.I., 2004. április 23-án és 2004. október 4-én a F.K.M. Kft. A.V.L., 2006. március 3-án pedig az A. M.I. mint akkreditált szervezet végzett el. A vizsgálati jegyzőkönyvekben foglalt, az alperesi vágóüzem területén a mért zajszint legmagasabb mértéke 80-85 dB volt. Az Á.H.M.I. 2002. október 3-án, mind a B 1, mind a B 2 csarnokban 85 dB hangnyomásszint feletti eredményt is regisztrált. A 2004. áprilisi, illetőleg a 2004. októberi, valamint a 2006. márciusi mérés nem hozott 85 dB-t meghaladó eredményt. Az alperes a vágóüzemben dolgozók részére 2004. évtől egyéni védőfelszerelésként kezdetben kétféle, majd 2007-től négyféle hallásvédő eszközt, ún. fül dugót biztosított. Ezek egy része egyszer használatos, más része többször használatos volt. A vágóüzemben a munkavállalók közül a felperes egyedülként jelezte azt, hogy a biztosított védőeszköz, vagyis a fül dugó nála gyakori fülgyulladás, fülpanaszokat okoz. A felperes időszakos alkalmassági vizsgálatára a felvételét követően először 2005. február 8-án került sor, amikor panaszmentes volt, fül-orr-gégészeti problémát nem rögzítettek, és 2008. február 8-áig alkalmasnak minősítették a munkaköre ellátására. A felperes 2004. május, június és november hónapban hallójárat gyulladás miatt fordult orvoshoz, ahol kezelésben részesült. A W.K. Kft. F.E.A. 2004. október 6-án kelt audiológiai beutalója szerint a felperes zajos munkahelyen dolgozik, szűrő audiométerrel halláscsökkenést mértek, és kérték a felperes további vizsgálatát. A felperest a B.P.K. Fül-orr-gégészeti szakrendelésén 2007. január 23-án vizsgálták. A hallásvizsgálat mindkét oldalon kisfokú sensorineuralis, vagyis idegi eredetű hallásvesztést írt le. Szubjektív panaszai miatt javasolták, hogy zajos munkahelyen a továbbiakban ne dolgozzon. A szakrendelés iratát a felperes 2007. januárjában E.T.-nek bemutatta, majd beszélt a termelésvezetővel, S.G.-vel és K.A. üzemvezetővel. A megbeszélés eredményeképpen az alperes 2007. január 29-től május 3. napjáig ideiglenes jelleggel, azonos személyi alapbérrel a felperest ún. sori munkára átirányította. A felperes a soron ténylegesen egy napot dolgozott, majd keresőképtelen állományba került. Az átirányítás lejártát követően, 2007. május 4-én a felperes megjelent a munkahelyén annak érdekében, hogy a munkába állásáról tárgyaljon a munkáltatóval. Az alperes közölte, hogy továbbra is a sori munkát tudja számára felajánlani, mivel eredeti munkakörében a foglalkoztatása nem javasolt. A felperes az átirányított munkakört nem volt hajlandó ellátni, ezért a munkáltató 2007. május 4-én jegyzőkönyvet vett fel, amelyet a felperes nem írt alá. Ezt követően május 4-étől

ismételt keresőképtelen állományba került május 15-éig. 2007. május 15-én a felperes a munkaviszonyát az Mt. 96. § (1) bekezdés a) és b) pontjára alapítottan rendkívüli felmondással megszüntette és kérte 45 nap felmondási időre járó átlagkeresete, valamint három havi végkielégítése megfizetését. A rendkívüli felmondását azzal indokolta, hogy az alperes megszegte a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét, illetve olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. A felperes szerint ez abban nyilvánult meg, hogy az alperes nem biztosította részére a megfelelő munkavédelmi eszközt, és ebből kifolyólag a munkavégzésből eredően halláskárosodása keletkezett. A rendkívüli felmondásában kitért arra, hogy őt az alperes a betegállományának tartama alatt munkavégzésre kötelezte, és próbált nyomást gyakorolni annak érdekében, hogy kárigény nélkül szüntesse meg a munkaviszonyát. A munkáltató valótlán tartalmú jegyzőkönyvet vett fel a munka megtagadásáról és a felperest megfenyegette. A felperes sérelmezte, hogy az alperes a munkaszerződésben foglalt munkakörétől eltérő, általa el nem fogadott munkakörben kívánta tartósan foglalkoztatni a szerződés módosítása nélkül. Állította, hogy a munkáltató egészségi állapotának megfelelő és a számára is elfogadható munkakört nem kívánt biztosítani. Az egészséges munkavégzés feltételeit nem teremtette meg, és ennek következtében az egészsége károsodott. Hivatkozott még arra is, hogy az alperes folyamatos fenyegető, nyomásgyakorló, presszionáló magatartásával olyan magatartást tanúsított, amely a munkaviszonya további fenntartását lehetetlenné tette. Az alperes magatartásának célja az volt, hogy a felperes az egészségkárosodásából eredő igényét ne érvényesítse, és a munkaviszonya úgy szűnjön meg, hogy az alperesnek fizetési kötelezettsége ne keletkezzen. Az alperes 2007. május 22-én kelt levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy a 2007. május 15-ei rendkívüli felmondását tudomásul veszi, és intézkedik a részére időarányosan járó munkabér és szabadságmegváltás megfizetéséről, valamint az igazolások kiadásáról. Közölte egyidejűleg, hogy a rendkívüli felmondást jogellenesnek tartja, mert a felperes által felhozott indokok valótlanak. A felperes 2007. május 16-ától passzív táppénzben részesült, majd munkanélküli lett. 2009. február 10-étől munkaviszonyt létesített a M.V. Zrt.-nél, autóbuszvezető munkakörben. A munkaügyi bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes a munkavállalói részére EK típusvizsgálati tanúsítvánnyal rendelkező, a szabványnak megfelelő többféle füldugót biztosított, amely hallásvédő eszközzel kapcsolatban kizárólag a felperesnek volt kifogása. A perbeli időszakban hatályban volt 18/2001. (IV.28.) EüM rendeletben foglalt zajvizsgálat lefolytatása iránti kötelezettségének az alperes eleget tett, evvel kapcsolatban az akkreditált intézetek vizsgálati anyagait becsatolta. Ennek alapján arra következtetett, hogy a rendkívüli felmondás azon indoka, mely szerint az alperes a megfelelő munkavédelmi eszközt nem bocsátotta rendelkezésre, nem

bizonyult valósnak. A rendkívüli felmondásban foglalt átirányítás és a más munkakörben történő foglalkoztatás kapcsán kifejtette, hogy a felperes az átirányítást követően megjelölt munkakörben ténylegesen csak egy napot dolgozott, vagyis a munkáltató nem járt el jogellenesen 2007. május 4-én, amikor arról tájékoztatta őt, hogy a továbbiakban is az átirányításban megjelölt munkakörben tudja foglalkoztatni, és ezt az egyoldalú munkáltatói utasítást a felperes jogszerűen nem tagadhatta meg. A rendkívüli felmondás azon indokát, amely szerint a munkáltató folyamatosan fenyegető, nyomásgyakorló, presszionáló magatartást tanúsított, a munkaügyi bíróság nem találta bizonyítottnak, mert önmagában az, hogy az alperesi munkáltató ajánlatot tett a felperes munkaviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetésére, nem minősül a rendkívüli felmondást megalapozó indoknak. Miután a rendkívüli felmondás jogszerűségét a bíróság nem állapította meg, az alperes viszontkeresetének helyt adva a felperest az Mt. 101. § (1) bekezdésében foglalt felmondási időre járó átlagkereset megfizetésére kötelezte. A felperes kártérítési keresetével kapcsolatban a munkaügyi bíróság kifejtette, hogy a perben a felperesnek kellett volna bizonyítani a kár bekövetkeztét és az alperesnél fennállt munkaviszonnyal való ok-okozati összefüggést. A kirendelt két orvosszakértői vélemény egyértelmű és egyező volt abban a tekintetben, hogy a felperesnél enyhe fokú idegi halláskárosodás alakult ki, amely a mindennapi életvitelében, életminőségében hátrányt nem jelent, vagyis a felperesnek kára nincs, ezért kártérítési igénye sem megalapozott. A felperes fellebbezése folytán eljáró Heves Megyei Bíróság 2.Mf.25.590/2009/12. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és kötelezte a felperest 50.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatását követően a tényállást helyesen, a bizonyítékokat teljeskörűen, okszerűen mérlegelve állapította meg, ítélete megalapozott, ezért azt a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helyes indokainál fogva hagyta helyben. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését és helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozat meghozatalát kérte, kereseti kérelmének megfelelően. Kérte továbbá a viszontkereset elutasítását, továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását is. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok megsértették a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat, mert nem tettek eleget a tényállás teljeskörű felderítésére vonatkozó kötelezettségüknek, illetve a feltárt tényállásból megalapozatlan, egyoldalú, jogszabálysértő következtetéseket vontak le. Hivatkozott arra, hogy az eljáró két orvosszakértő a lényeges kérdésekben egybehangzóan, egyes kérdésekben azonban önmagukkal és egymással is ellentmondó megállapításokat tettek, amelynek feloldását az elsőfokú bíróság meg sem kísérelte. Mindkét szakértő megállapította azonban azt,

hogy a felperesnél kétoldali enyhefokú idegi hallásvesztés véleményezhető, amely jobb oldalon 10 dB, bal oldalon 5 dB halláscsökkenésnek felel meg, az egészségkárosodás mértéke vonatkozásában azonban eltérően nyilatkoztak. A szakértők egymástól függetlenül és egybehangzóan azt állapították meg, hogy a felperesnél a kialakult halláskárosodás maradandó egészségromlást idézett elő, amely terápiás úton már nem változtatható meg, további zajhatás esetén, nem megfelelő egyéni hallásvédő alkalmazásával pedig további romlás következhet be. Egybehangzó volt a véleményük abban a tekintetben is, hogy a 85 dB-es expozíciós érték fülvédő használata nélkül önmagában is halláskárosodáshoz vezet. A szakértői vélemények továbbá megállapították a felperesnél kialakult halláskárosodásnak az alperesnél történő munkavégzéssel való ok-okozati összefüggését is.

A felperes érvelése szerint az eljáró bíróságok nem vették figyelembe a perbeli időszakban hatályban volt 18/2001. (IV.28.) EüM rendelet idevonatkozó rendelkezéseit, vagyis azt, hogy a munkáltató a megfelelő védőeszközt a felperes részére nem biztosította, amelyet az egybehangzó tanúvallomások is igazoltak. A 66/2005. (XII.22.) EüM rendelet 9. § (1) bekezdése értelmében az alperesnek kötelessége lett volna megfelelően illeszkedő egyéni hallásvédő eszközt biztosítani a felperes részére, amelynek nem tett eleget. A munkáltató által rendelkezésre bocsátott fül dugó ugyanis a felperesnél gyakori fülgyulladászt okozott, amelyet a szakértők is megállapítottak, így a munkáltató magatartása nem tekinthető jogszerűnek. Mindezek alapján a rendkívüli felmondás megalapozott és jogszerű volt, amelyet a felperes teljeskörűen bizonyított. A felperes felülvizsgálati kérelmében kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az Mt. 83/A. §-át, mivel az átirányításra csak a munkáltató működésével összefüggő okból kerülhet sor. A felperes átirányítása azonban azért történt, mert az alperes a kialakult halláskárosodása miatt vágógépkezelőként nem tudta őt továbbfoglalkoztatni, a megfelelő egyéni védőeszközt pedig nem kívánta részére biztosítani. Az alperes az első fokú eljárásban nem hivatkozott arra, de nem is bizonyította, hogy milyen a működésével összefüggő ok volt az, amiért operátori munkakörbe helyezte őt. Álláspontja szerint az eljárás során bizonyította, hogy munkaviszonyával összefüggésben kára keletkezett, mivel a hallása a szakértők által is bizonyítottan károsodott, amely megvalósítja a kártérítés jogalapját. Az eljáró bíróságok ezért megsértették az Mt. 174. § és 177. §-ában foglaltakat. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmét elkésetten terjesztette elő, tehát azt érdemi vizsgálat nélkül kell elutasítani, másodsorban pedig indítványozta a jogerős ítélet hatályban történő fenntartását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását. A felperes a felülvizsgálati ellenkérelemre tett észrevételében vitatta a felülvizsgálati

kérelem elkésettségét, és kérte, hogy a bíróság az ügyben tárgyalást tűzzön ki.

A Pp. 272. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelmet az első fokú határozatot hozó bíróságnál a határozat közlésétől számított 60 napon belül kell benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni kettővel több példányban, mint ahány fél a perben érdekelve van. A felülvizsgálati kérelem benyújtására előírt határidő elmulasztása esetén az elmulasztott határidő utolsó napjától számított 30 nap elteltével igazolásnak akkor sincs helye, ha a mulasztás csak később jutott a fél tudomására, vagy az akadály csak később szűnt meg. A felperes a pártfogó ügyvédje által előterjesztett felülvizsgálati kérelmét az engedélyezett hiánypótlási határidőn belül benyújtotta, ezért az nem tekinthető elkésettnek, az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében tett ezirányú hivatkozása ezért alaptalan. A felperes felülvizsgálati kérelmében nem kérte tárgyalás tartását, kérelmét a Pp. 273. § (5) bekezdése alapján később már nem változtathatta meg, a Legfelsőbb Bíróság ezért a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

Az Mt. 102. § (2) bekezdése szerint a munkáltató köteles - az erre vonatkozó szabályok megtartásával - az egészséges és biztonságos munkavégzés feltételeit biztosítani.

A felperes a 2007. május 15-én kelt rendkívüli felmondás egyik indokaként arra hivatkozott, hogy a munkáltató nem biztosította részére a megfelelő munkavédelmi eszközt és ebből kifolyólag a munkavégzéséből eredően halláskárosodása keletkezett. Álláspontja szerint a munkáltató az egészséges munkavégzés feltételeit nem teremtette meg, és ennek következtében egészsége károsodott. A munkaügyi bíróság ítéletének indokolásában helytállóan állapította meg, hogy a perbeli időszakban hatályban volt 18/2001. (IV.28.) EüM rendelet 8. §-ának rendelkezése alapján, amennyiben a zajexpozíció várhatóan túllépi a 85 dB megítélési A-hangnyomásszint értéket, a munkavállalók részére egyéni védőeszközt kell biztosítani. Helytállóan állapította meg azt is, hogy a munkáltató a zajszint mérésre vonatkozó jogszabályi kötelezettségének eleget tett, és a mérési eredmények két esetben állapították meg a 85 dB-t meghaladó zajexpozíciót. A munkaügyi bíróság megjelölte a rendelet 8. § (4) bekezdésében foglalt azon rendelkezést is, amely szerint az egyéni védőeszköz kiválasztására és használatára vonatkozóan a munkavállalók munkahelyen történő egyéni védőeszköz használatának minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményéről szóló 65/1999. (XII.22.) EüM rendelet rendelkezéseit kell alkalmazni, azonban a jogszabály előírása ellenére azt nem vette figyelembe és nem alkalmazta a döntése során.

A hivatkozott rendelet 4. § (1) bekezdése szerint a munkáltató gondoskodik arról, hogy a védőeszköz

a) úgy nyújtson védelmet a munkakörnyezeti kockázatokkal szemben, hogy önmaga ne idézzon elő további veszélyt,

- b) feleljen meg a munkavégzés körülményeinek
- c) az ergonómiai követelményeknek és a munkavállaló egészségi állapotának megfelelően
- d) az igazítás elvégzése után illeszkedjen viselőjére.

A felek által nem vitatott - így a felülvizsgálati eljárásban is irányadó - tényállás szerint is az alperes a zajexpozíció kivédésére kizárólag fül dugókat biztosított, amellyel kapcsolatos panaszt a felperes több alkalommal jelezte a munkáltatónak, és közölte, hogy az részére gyakori fülgyulladás, fülpanaszokat okoz. A felperes hivatkozását a kirendelt igazságügyi orvosszakértők is alátámasztották. Cs.T. igazságügyi orvosszakértő a szakvéleményében kifejtette, hogy a felperesnek 2004-től visszatérő fülgyulladása keletkezett, és az alperes által biztosított fül dugóra egyénileg érzékeny volt. K.M. igazságügyi orvosszakértő szakvéleményében szintén azt állapította meg, hogy a fül dugók rendszeres cseréjének elmaradása, vagy nem megfelelő higiénés körülmények között történő alkalmazása esetén külső hallójárat gyulladás alakul ki, amely azonban nem okoz össz-szervezeti egészségkárosodást. A szakvélemények alapján tehát bizonyított, hogy az alperes nem biztosította a 65/1999. (XII.22) EÜM rendelet előírásának megfelelő olyan védőeszközt, amely a felperes egészségi állapotának megfelelt volna, illetve további veszélyt nem jelentett volna számára. Az alperes evvel megszegte az Mt. 102.§ (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét és mulasztása ezért okszerűen vezetett a munkaviszony felperes általi azonnali hatályú megszüntetéséhez. Mivel a fentiek szerint a felperes rendkívüli felmondása az egészséges és biztonságos munkavégzés biztosításának hiányában megalapozott volt, a Legfelsőbb Bíróság az átirányítás jogszerűségét nem vizsgálta. A felperes az alperessel szembeni kártérítési igényét arra alapította, hogy a munkáltatónál fennállt zajexpozíció hatására halláskárosodása, a nem megfelelő védőeszköz miatt pedig gyakori fülgyulladása alakult ki (jegyzőkönyv 2. oldal). A fülbetegségei miatt hátrányok érték a mindennapi életvitelben, fájdalmak vannak zaj hatására, valamint légnyomáskülönbség esetén (jegyzőkönyv 4. oldal), továbbá az eredeti szakmájában (felperesi beadvány) valamint a más területen történő munkaviszony létesítésében (jegyzőkönyv 10. oldal) akadályoztatva van.

Az első fokú eljárás során kirendelt mindkét szakértő megállapította, hogy a felperesnél a zajexpozíció hatására idegi eredetű halláscsökkenés alakult ki, amely állapotban javulás nem várható, az össz-szervezeti egészségkárosodás mértékét azonban eltérően állapították meg. Kifejtették, hogy a halláskárosodás a felperes mindennapi életét nem befolyásolta, megfelelő zajvédelem mellett akár zajos munkahelyen is foglalkoztatható. Véleményezték továbbá a kialakult hallójáratgyulladásokat és megállapították, hogy a felperes az alperes által biztosított fül dugóra érzékeny volt, részére fültok viselése ajánlott. Cs.T. véleménye szerint a külső hallójárat gyulladás érzékenységgel, fájdalommal,

váladékozással járó kórfolyamat, amely szubjektíve kellemetlen érzést kelt (kiegészítő szakvélemény). A szakértői vélemények alapján azonban bizonyított, hogy a felperesnek egyéni érzékenysége folytán az alperes által biztosított fül dugók miatt visszatérő hallójáratgyulladás, a zajexpozíció hatására pedig kétoldali enyhe fokú idegi jellegű halláscsökkenése alakult ki. Ezért az Mt. 174. § (1) bekezdésében foglalt kár fennállását, valamint a kár bekövetkezésének a munkaviszonnyal történő okozati összefüggését a felperes bizonyította. A beszerzett orvosszakértői vélemények alátámasztották a nem vagyoni károsodást alátámasztó panaszai - egészségkárosodása - meglétét. Önmagában ugyanis az, hogy a felperes külső hallójáratgyulladása nem, a halláskárosodása pedig kisértékű egészségkárosodást okoz, a nem vagyoni kárigényt nem teszi alaptalanná.

A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróságnak tisztáznia kell a felperesnél a munkakörülmények miatt kialakult egészségkárosodás pontos mértékét, valamint azt, hogy a kialakult állapot a felperes mindennapi életét, valamint elhelyezkedését mennyiben gátolja, és a megállapított károsodás az Mt. 177. §-ában foglalt nem vagyoni kártérítést milyen összegben alapozza meg. Döntenie kell továbbá a jogszerű munkavállalói rendkívüli felmondás jogkövetkezményeiről is (Mt. 96. § (7) bekezdés). A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva megállapította, hogy a felperes rendkívüli felmondása jogszerű, az alperes e tárgyban előterjesztett viszontkeresetét elutasította, továbbá megállapította, hogy az alperes kártérítési felelőssége a felperes egészségkárosodásából eredő nem vagyoni károkért fennáll. A munkavállaló felmondásának jogszerűsége folytán, valamint a kártérítési felelősség fennállta miatt az eljárást az elsőfokú bíróságnak kell lefolytatnia. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárási illeték összegét megállapította azzal, hogy annak viseléséről az új határozatot hozó bíróságnak kell döntenie (Pp. 275. § (5) bekezdés). Az államot terhelő pártfogó ügyvéd díját a Heves Megyei Igazságügyi Hivatal állapítja meg.

Budapest, 2011. március 30.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Hajdu Edit s.k. előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő